

RELAT GUANYADOR

PREMI DE NARRATIVA A LA MEMÒRIA DE VALERIÀ PUJOL 2018

VICTORIA

Una narració de Josep Casals

—És una passada, no? —va dir la Songlian en tornar al llit. Només portava els mitjons curts de cotó blanc.

Sí que ho era. Mentre ella havia anat al quarto de bany, jo havia descorregut les cortines i la paret de vidre de l'habitació mostrava una espectacular panoràmica de l'Skyline de Hong Kong. També es podien veure els llums de les embarcacions que es movíem per les aigües fosques de la badia, i com s'hi reflectien moltes finestres dels gratacels de la riba.

Jo havia quedat estès en un costat del llit amb el cap recolzat al capçal i les espatlles sobre els coixins. Bevia aigua freda d'una ampolla petita que havia agafat de la nevera del minibar. L'hi vaig oferir a la Songlian i ella en va fer un glop i me la va tornar. Llavors, en lloc de posar-se al meu costat, es va estirar travessera de boca per avall i mirant a fora el paisatge nocturn, amb la barbata recolzada sobre la meva panxa. L'aura d'aquelles llums havia envaït la penombra de l'habitació i s'estenia sobre el cos pàl·lid de la noia xinesa. Li vaig acaronar els cabells, l'esquena, les natges. Finalment em vaig quedar quiet i vaig tenir la sensació que el temps també s'havia aturat. Fins que una gota em va mullar la pell i em vaig adonar que ella plorava. Absolutament quieta, ni tan sols parpellejava. Les llàgrimes emmirallaven les llums de la badia i brillaven amb els seus colors.

—També ploro de felicitat —va mussitar amb veu serena.

—També...—tan sols vaig saber mormolar. I instintivament vaig mirar la meva maleta a mig fer.

Jo tenia un record romàntic i sentimental de les hores que havia passat amb la Songlian. Sempre havia pensat que el destí s'havia entestat a fer que ens trobéssim i compartíssim moments d'intimitat. Però avui ha arribat el seu correu electrònic. I quan l'estava llegint, no sé per què, m'han vingut al cap els estius que passava a la casa de camp dels avis a les afores de Brockton. A vegades, la gata caçava un ratolí, l'estamordia i hi jugava una bona estona abans de cruspir-se'l amb pell i tot.

Quan vaig a Hong Kong —ho faig un parell de cops l'any— procuro reservar-me dos o tres dies per viure la ciutat al meu aire. M'agrada llevar-me a trenc d'alba, quan l'eterna boirina sembla que no vulgui deixar començar el dia, i integrar-me en un d'aquells grups que es formen de manera espontània per practicar tai-txi abans d'entrar a treballar. Aquell dia ho vaig fer al parc de Kowloon i quan es va acabar l'exercici vaig veure una colla de noies filipines que assajaven una mena de dansa. M'hi vaig acostar amb la intenció de fer-los unes fotografies i, a través de l'objectiu, vaig observar que, a l'altra banda, una noia xinesa feia el mateix que jo. Vaig fer girar l'anella del zoom fins a obtenir-ne un primer pla i vaig poder veure que ella també m'enfocava a mi. Però no en vaig fer massa cas; vaig disparar una ràfega i vaig continuar el meu camí fins a la terminal per pujar en un ferri que em portés al districte central.

A mig matí, els ferris porten poca gent. Tal vegada per això em va ser fàcil reconèixer aquella noia xinesa asseguda cinc fileres endavant i a la dreta, tocant la barana, de forma que jo la podia observar amb certa impunitat. La brisa li feia

voleiar els cabells negres, llisos i prims, que li arribaven a les espatlles, i el serrell que li tapava el front i gairebé li cobria les celles. Duia uns texans arrapats a les cames i un jersei gris que gairebé li arribava als genolls. Com si la meua mirada fos la fiblada d'una abella al clatell, ella va tombar el cap de cop i volta i les trajectòries dels ulls es van trobar. Només va ser una fracció. Després ella es va girar però mentre ho feia encara vaig poder veure-li un somriure sota el nas.

Quan vaig baixar del ferri vaig pujar fins a Conduit Road, vaig passejar tot badant pels aparadors dels antiquaris de Hollywood Road i finalment em vaig dirigir al Soho amb la idea de dinar en un restaurant japonès.

Era l'hora punta. Els executius i els oficinistes del districte havien envaït els locals. Al Yakitori, el meu favorit, ja no hi havia taules lliures. El Blowfish, a Peel Street, també es veia ple, però quan anava a girar cua abans que l'encarregat em digués que ho sentia, la vaig veure. Seia sola en una taula petita i teclejava un portàtil blanc. Al costat hi tenia un got mig ple i una ampolla de Coca-Cola mig buida. Un altre cop va sentir la meua mirada però aquesta vegada no la va defugir, al contrari, va fer que m'atansés amb un gest insistent. Em va indicar que m'assegués a la cadira de davant i quan ho vaig fer va posar el portàtil perpendicular a la línia imaginària que ens unia, de tal manera que ambdós podíem mirar la pantalla. Ens vam repenjar sobre la taula i vam atansar els caps. Gairebé es tocaven per les temples. Va fer lliscar diverses imatges fins que en va aparèixer una on se'm veia fotografiant la fotògrafa al parc. Era una bona fotografia: ben enquadrada i amb una combinació de llum, color i contrast molt acurada, i personal alhora. Després, me'n va mostrar una altra en la qual es veia un carrer ample que semblava estret a causa dels gratacels que el conformaven. Malgrat ser migdia —es notava per la verticalitat de les ombres—

havia aconseguit un efecte de contrallum molt interessant aprofitant que l'asfalt reflectia el sol. A primera vista només em va semblar això, una bona fotografia d'un carrer de Hong Kong, però llavors va assenyalar un punt amb el dit i va fer un zoom i vaig reconèixer la meua silueta mirant un aparador. La noia xinesa va fer un somriure enigmàtic, va apagar el MacBook i el va guardar a la bossa.

—Dinem? —es va limitar a dir. Encara no li havia escoltat la veu. Tenia la veu prima i suau.

Parlàvem un mateix idioma, l'anglès, amb accents molt diferents. Érem de cultures llunyanes i ens separava una generació. Tot i això, les paraules anaven i venien confiades. Em vaig adonar que la taula era tan petita que les cames es tocaven i cap dels dos no les va retirar. Alguna cosa passava. Ara penso que la intuïció de dona de la noia se'n devia adonar abans que jo, potser per això aviat em va preguntar si jo era casat, i quan li vaig dir que sí, que quants fills tenia, i quan li vaig contestar que dos, que si tot anava bé, i quan vaig moure el cap afirmativament, ella em va imitar el gest, com si em volgués confirmar que ho havia entès perfectament. Va callar uns instants mentre es concentrava en el *dorayaki* que li acabaven de portar de postres i després em va parlar d'ella. Em va dir el nom i que havia fet els vint-i-tres. S'havia llicenciat en música al Conservatori de la Universitat de Shanghai. A últims de mes se li havia acabat el contracte en un casino de Macau on tocava el violoncel i ara tenia uns dies sense res a fer abans de marxar a Viena, on s'havia matriculat en un curs de perfeccionament.

La Songlian no es va oposar a que jo pagués el dinar, però en canvi va insistir a convidar-me a fer una copa al The Cavern. M'ho va dir en el moment que ens incorporaven, de forma que les boques estaven molt a prop; fins i tot va interrompre la frase un instant perceptible. Mentre caminàvem l'un al costat de

l'altre Aguilar Street amunt, em preguntava si ella havia esperat que li fes un petó.

The Cavern és un bar musical consagrat als Beatles. Jo ja hi havia estat però no l'hi vaig dir. Quan vam entrar, al petit escenari hi actuava un conjunt de color —semblaven nord-americans— vestits de blanc, i la seva vocalista cantava una versió molt personal de “Michele”.

Aquest cop vam seure de costat en una taula amb banqueta correguda encarada a l'escenari. Les cuixes i els braços es tocaven i semblaven estar a gust així. Al cap de poca estona —ens acabaven de portar les begudes— la Songlian va atendre una trucada al mòbil. Es va haver de tapar una orella amb la mà lliure i l'esforç per escoltar enmig d'aquell soroll li feia fer ganyotes. Ella no parlava gaire, només alguns monosíl·labs i frases molt curtes que jo no entenia.

—Ara he de marxar —em va dir a cau d'orella quan va guardar el telèfon—
. ¿Em vols tornar a veure?

—És clar que sí —vaig fer sense dubtar—. Digues quan i a quin lloc.

—Jo et trobaré —es va limitar a contestar. I sense donar temps a res més es va aixecar, em va fer un petó curt als llavis i se'n va anar. La vaig seguir amb la mirada i vaig veure que s'aturava a la barra per pagar la consumició.

Hores d'ara encara no sé per què, però no em vaig inquietar. Vaig fer un trago de whisky del got ample i em vaig concentrar a mirar i a escoltar. El públic cantussejava, com si es tractés d'un himne, la cançó que entonava la vocalista de color:

I once had a girl,

Or should I say

She once had me.

She showed me her room,

Isn't it good?

...

L'endemà a mitja tarda jo esperava que el semàfor es posés verd per creuar Queens Road quan vaig veure la Songlian a l'altra banda, fent-me senyals amb la mà. No l'havia reconegut. Semblava una adolescent! Duia unes sabates d'esport de color rosa i mitjons curts de cotó blanc. La minifaldilla gairebé no es veia perquè quasi la tapaven els baixos d'una samarreta blanca. Al damunt hi duia una caçadora blava sense cordar. Portava una bossa de lona penjada d'una cinta ampla que li travessava els tors entre els pits gairebé imperceptibles. S'havia recollit els cabells en una cua de cavall alta i el serrell se li veia més exagerat.

—Ensenya'm el teu hotel. Vull saber com són els llocs on aniré quan sigui rica.

M'ho va dir sense cap mena de preàmbul, plantats l'un davant de l'altre al bell mig del carrer, amb el semàfor a punt de posar-se vermell i els cotxes i autobusos impacients per arrencar.

Hauríem pogut agafar un taxi que, travessant la badia pel túnel, ens hauria portat a l'hotel en poca estona. Però la Songlian va preferir anar-hi amb el ferri. De fet, la terminal de Hung Hon queda a dos minuts de l'hotel i el camí pel passeig enjardinat que voreja la badia és molt agradable de fer, especialment a aquella hora de la tarda quan el sol baix provoca contrallums suggerents. Vam seure tan apartats de la resta de viatgers com vam poder. La Songlian es va enganxar al meu cos i jo li vaig passar el braç per sobre les espatlles. No sé si esperava que li preguntés on havia estat, què havia fet, o com m'havia localitzat,

però em vaig aguantar. Finalment va aixecar el cap, que havia recolzat al meu pit.

—T'he trobat a faltar —em va xiuxiuejar.

—Ah sí? —em vaig fer el sorprès.

—Sí, molt. No t'ho pots pas imaginar.

—No. Explica-m'ho —la vaig reptar, somrient-li.

Va atansar els llavis més a prop de la meva orella. El seu alè era tebi.

—Et pensava molt i en molts moments i els efectes eren exagerats. Sentia pessigolles a l'estómac i el desig de tu em circulava per tot el cos. Fins al punt que t'he hagut de pensar en privat, ja m'entens. I ara que et sento tan a prop em torna a passar el mateix, torno a estar molt excitada.

Aquella declaració de desig va fer com l'aire que atia la brasa i aviva la flama. Ara no me'n recordo gaire bé, però estic segur que quan vam baixar del ferri vam acuitar el pas.

Em pregunto quina sensació havia tingut, al principi dels segles, la sorra de la platja quan hi va trencar la primera onada. S'havia d'assemblar a la que em va transmetre la meva mà quan, després de lliscar per la seva pell retardant el moment, es va endinsar a l'entrecreix de la Songlian. El seu cos va vibrar com la corda d'un violoncel en passar-hi l'arc; va elevar els malucs i va serrar les cames mentre exhalava un crit prim, curt i sord.

—Tremoles molt —li vaig mormolar.

—És de plaer, amor meu —va confessar—. Quina vergonya, em corro un cop i un altre i no puc parar.

La sensació era tant gratificant que no desitjava l'arribada de l'orgasme que culmina l'acte i l'acaba. Però els mecanismes interns del cos seguien el

procés segons el qual havien estat dissenyats. Estava dins la Songlian quan vaig percebre els primers símptomes. El seny i la voluntat van acordar tirar enrere però quan ho vaig intentar no vaig poder. Aferrada al meu cos amb cames i braços, no em deixava recular. L'hi vaig dir però no em va escoltar. Finalment, el procés va esdevenir irreversible.

Va esperar uns minuts a deixar-me sortir. Com si així em volgués confirmar la victòria de la seva voluntat. Després em va fer un petó molt dolç i es va aixecar per anar al bany.

Quan la Songlian va deixar de plorar, es va incorporar i se'm va abraçar al costat com si em volgués embolcallar amb el seu cos petit. Al mateix temps, s'anaven apagant moltes llums dels gratacels de l'altre costat de badia i el trànsit marítim ja era escàs. Crec que ens vam endormiscar.

—Quan vas dir que marxaves? —va demanar de sobte, com casual.

—Demà al migdia —vaig contestar. I em vaig sentir com si dictés una sentència a contracor.

Va assentir amb el cap i va tornar a callar.

—Els teus fills són guapos? —va deixar anar al cap d'una estona.

La pregunta em va desorientar i vaig quedar sense saber què dir.

—Segur que són guapos —va concloure amb convenciment.

I llavors sí, ens vam adormir així, abraçats.

Ens va despertar la primera llum del nou dia. A partir d'aquell instant, tots els actes van adquirir aquella solemnitat que precedeix els moments que se saben importants. Quan em vaig acabar d'afaitar, la Songlian, curiosa, em va passar el

cap dels dits per la pell recent rasurada. Alguna cosa va tremolejar, o la meua pell o la seva mà. I se'm va fer un nus a la gola.

—Baixem a esmorzar—vaig aconseguir articular

Tot i que era aviat, el menjador que hi ha tocant al *lobby* ja estava força animat. L'encarregada de la sala ens va acompanyar fins a una taula tocant la vidriera i va apartar una cadira perquè s'hi assegués la Songlian. També va desplegar el tovalló emmidonat i l'hi va posar sobre la falda. A la badia, vaixells, barques i ferris ja solcaven les aigües amunt i avall. A l'altra banda, la boira s'entretenia mandrosa entre els gratacels. Aviat va venir un cambrer amb un carro amb gerres de suc de fruites naturals, cafè i infusions. La va servir primer a ella. Quan l'home es va retirar, la Songlian va somriure i em va comentar què bé que la tractaven arreu quan anava amb mi.

—Et tracten així perquè ets rica —vaig bromejar, recordant el que m'havia dit la tarda abans quan ens vam trobar—. ¿Vols que et porti alguna cosa?

Va riure. Va dir que no tenia fam, que de moment en tenia prou amb el suc de pastanaga, api i pinya que s'havia fet posar. Que jo fes tranquil. Així que em vaig aixecar i vaig anar a la zona del bufet on preparaven el ous al gust de l'hoste.

Quan vaig tornar a la taula, la Songlian no hi era. La seva copa estava gairebé com l'havia emplenat el cambrer. Tampoc no la vaig veure a cap dels mostradors del bufet. Vaig deixar el que portava i vaig fer el gest de sortir a buscar-la, però ben aviat vaig entendre que seria inútil.

Vaig esmorzar a poc a poc, tot mirant absort a fora a cap lloc. Em preguntava si tenia gel al cor i també de què serviria, en aquell moment, posar-hi foc. Com les bombolles de la copa de xampany que tenia al davant, els meus pensaments borbollaven desordenats i confusos. Quan van sedimentar, em vaig

sentir trist, conscient d'estar vivint aquell moment que les vivències més recents, encara calentes, comencen a convertir-se en records.

Mentrestant, el sol havia fos la boira i va inundar la badia Victoria de reflexos platejats. Els sensors fotoelèctrics van activar els mecanismes automàtics que feien que unes enormes cortines diàfaness baixessin majestuosament, com un teló.

He hagut d'espolsar el cap per tornar al present, a l'ara i aquí i a la pantalla de l'ordinador. Al correu, la Songlian comença dient que quan em va veure al parc de Kowloon va decidir que tindria un fill meu. I sense més explicacions passa a comunicar-me que el part havia anat bé i que la nena és molt maca i riallera. Que se li assembla però que té alguna cosa meva, també. Que no em demana res i que puc anar a veure-la sempre que jo vulgui. Viu a Viena, on ja ha aconseguit una plaça a la Filharmònica.

En aquest moment recordo que, no fa pas gaires dies, la meua dona em comentava que ara que els dos nois passen la setmana a Harvard, la casa sembla buida; i tan silenciosa que quan hi ha onatge fa la sensació que el mar la vagi a engolir. Podríem adoptar una criatura, va deixar anar. Tal vegada una nena xinesa, va afegir.